

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Jitky Zavřelové a Petra Mikeše v právní věci žalobce: **O. M.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královehradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2019, čj. KUKHK-14748/DS/2019/Kj, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 7. 2020, čj. 31 A 16/2019 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Jičín (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 11. 2014, čj. MuJc/2014/4576/DOP/MoE byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (dále „prvostupňové rozhodnutí“). V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl podle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Hradci Králové výše uvedeným rozsudkem zamítl, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného není

nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ohledně nedoručování na sdělenou elektronickou (e-mailovou) adresu, ani nezákonné. Správní orgány se pokusily na žalobcem (jeho zmocněncem) určenou elektronickou adresu (obecnny@zastupce.eu) opakovaně doručovat, avšak ani v jednom případě žalobce (jeho zmocněnec) požadavky zákona pro řádné doručování na elektronickou adresu nerespektoval. Zmocněnec žalobce jako adresát doručovaných písemností totiž nepotvrdil převzetí doručované písemnosti zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, jak v rozhodné době požadoval § 19 odst. 8 správního řádu. Krajský soud proto uzavřel, že správní orgán I. stupně postupoval správně, pokud prvostupňové rozhodnutí doručoval jako by adresát (zmocněnec žalobce) o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Předně namítl, že se žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou doručování na sdělenou elektronickou adresu a nevysvětlil, proč vycházel z fikce doručení prvostupňového rozhodnutí, ač stěžovatel, resp. jeho zmocněnec ve správním řízení, požádal o doručování na sdělenou elektronickou adresu. Nebylo proto možné, aby takovou úvahu za žalovaného učinil až krajský soud.

[4] Krajský soud nadto pochybil i ve svém závěru, že stěžovatel v průběhu správního řízení nepotvrdil převzetí doručované písemnosti v souladu s tehdejší § 19 odst. 8 správního řádu. Minimálně v případě poslední písemnosti (rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014), jež byla doručována zmocněnci stěžovatele na sdělenou elektronickou adresu, totiž došlo k potvrzení jejího převzetí v souladu se zákonem. Závěr krajského soudu, že potvrzení převzetí nebylo podepsané uznávaným elektronickým podpisem, je nesprávný, přičemž stěžovateli navíc není jasné, jak k takovému zjištění krajský soud došel, neboť spisový materiál neobsahuje průvodku k elektronickému podání z podatelny žalovaného. Bylo tak evidentní, že daný způsob doručování přispívá k urychlení řízení. Proto bylo povinností správního orgánu I. stupně právě na tuto sdělenou elektronickou adresu písemnosti doručovat. Pokud se však rozhodl takto nepostupovat, byl povinen svůj postup řádně odůvodnit, stejně jako žalovaný při úvaze o opožděnosti podaného odvolání.

[5] Závěrem stěžovatel vyjádřil nesouhlas se zveřejněním svých osobních údajů, jakož i osobních údajů svého právního zástupce. Nesouhlasil ani se zveřejněním rozsudku krajského soudu a rozsudku Nejvyššího správního soudu na internetových stránkách tohoto soudu.

[6] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný pouze uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[9] Podle § 19 odst. 3 správního řádu, ve znění do 18. 9. 2016 (pozn. soudu: ve stejném znění jsou uváděna i další ustanovení správního řádu), *nevylučuje-li to zákon nebo povaha*

pokračování

věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

[10] Podle § 19 odst. 4 správního řádu, *se do vlastních rukou adresáta doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba.*

[11] Podle § 19 odst. 8 správního řádu, *písemnosti uvedené v odstavci 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.*

[12] Žalovaný se ve svém rozhodnutí výslovně nezabýval otázkou doručování na sdělenou elektronickou adresu, přezkoumal však, zda k doručení prvostupňového rozhodnutí fikcí došlo v souladu se zákonem. Podle Nejvyššího správního soudu tak rozhodnutí implicitně obsahuje úvahu žalovaného, že správní orgán I. stupně nebyl povinen doručovat své rozhodnutí na sdělenou elektronickou adresu (k akceptovatelnosti i implicitního odůvodnění srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, čj. 6 As 152/2014 - 78, bod 23). Ostatně, stěžovatel ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nenamítal, že mu správně mělo být doručováno na sdělenou elektronickou adresu. Učinil tak až v žalobě, a proto až krajský soud na tyto žalobní námitky výslovně reagoval. Nejedná se tak o nepřipustnou situaci, že by krajský soud vymýšlel a doplňoval důvody správního rozhodnutí (např. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011 - 79, body 20 a 21). Námitka proto není důvodná.

[13] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že závěr krajského soudu, že potvrzení převzetí prvního rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014 zprávou ze dne 16. 9. 2014 nebylo podepsáno uznávaným elektronickým podpisem, nemá oporu v předložených spisech. Správní ani soudní spis totiž neobsahuje průvodku k elektronickému podání z podatelny žalovaného. Podle Nejvyššího správního soudu však nebylo na místě zrušení napadeného rozsudku za účelem zjišťování výše uvedené skutečnosti, protože vzhledem k předchozímu průběhu správního řízení je otázka, zda potvrzení bylo či nebylo podepsáno uznávaným elektronickým předpisem bez významu.

[14] Jak totiž správně uvedl již krajský soud, § 19 odst. 8 správního řádu je nutné vykládat tak, že správní orgán je povinen zasílat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy tento požádal o doručování písemností na elektronickou adresu. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí zákonem předpokládaným způsobem, je správní orgán oprávněn veškeré další písemnosti tomuto adresátovi zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Není tedy povinen se opětovně pokoušet o doručení písemnosti na elektronickou adresu adresáta (rozsudky NSS ze dne 13. 8. 2015, čj. 9 As 60/2015 - 39, bod 37, či ze dne 19. 6. 2015, čj. 2 As 202/2014 - 50, body 38 a 39).

[15] První písemností, kterou správní orgán I. stupně doručoval stěžovateli prostřednictvím jeho zmocněnce na sdělenou elektronickou adresu obecny@zastupce.eu, bylo první prvostupňové rozhodnutí ze dne 11. 6. 2014 (k tomu, že není povinností správního orgánu odesílat písemnosti pouze z elektronické adresy podatelny správního orgánu, viz rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2014, čj. [6 As 218/2014 - 34](#)). Na správní rozhodnutí jako na písemnost ve smyslu § 19 odst. 4 ve spojení s § 72 odst. 1 správního řádu dopadá věta druhá a třetí § 19 odst. 8 správního řádu tedy nutnost kvalifikovaného potvrzení převzetí (k tomu rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2016, čj. 2 As 308/2015 - 38). Jelikož zmocněnec stěžovatele nepotvrdil převzetí prvního prvostupňového rozhodnutí zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, a ta se ani nevrátila jako nedoručitelná, správní orgán I. stupně nadále nebyl povinen další písemnosti na sdělenou elektronickou adresu doručovat, neboť zákon s prvním nepotvrzením převzetí spojuje právní fikci, že stěžovatel (jeho zmocněnec) o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

[16] Od tohoto okamžiku tedy byly správní orgány povinny doručovat písemnosti prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (v té době zmocněnec ještě nedisponoval datovou schránkou). Což také činily, neboť tímto způsobem správní orgán I. stupně stěžovateli doručoval výzvu k doplnění odvolání z 24. 7. 2014, předvolání obviněného z 14. 10. 2014 a prvostupňové rozhodnutí z 11. 11. 2014. Pouze výzvu k doplnění odvolání z 24. 7. 2014 správní orgán I. stupně zaslal z procesní opatrnosti (jak plyne ze stanoviska pro žalovaného jako odvolací orgán ze dne 19. 8. 2014) ještě i na uvedený e-mail, jakož i přímo stěžovateli. Tento nadbytečný krok však nemohl nic změnit na tom, že jeho primární povinností bylo doručovat tak, jako by stěžovatel (jeho zmocněnec) o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Prvostupňové rozhodnutí, které bylo tímto způsobem zasláno, tak mohlo být doručeno i fikcí, jak se ostatně též stalo.

[17] Ve výsledku pochybil žalovaný, který první rozhodnutí o odvolání ze dne 15. 9. 2014 zaslal zmocněnci stěžovatele pouze na uvedený e-mail. Protože ale zmocněnec stěžovatele potvrdil převzetí tohoto rozhodnutí, lze je považovat za účinně doručené a pravomocné. Skutečnost, že tímto rozhodnutím stěžovatel disponuje, ostatně potvrdil sám i v odvolání ze dne 9. 4. 2018. V tomto ohledu je proto lhostejné, zda k potvrzení převzetí došlo zprávou podepsanou uznávaným elektronickým podpisem ni nikoli.

[18] Tato skutečnost je pak irelevantní, i z hlediska dalšího doručování, neboť toto jednotlivé doručení nemohlo založit oprávněné očekávání stěžovatele, že tímto způsobem bude doručovat i správní orgán I. stupně, neboť ten, jak již bylo vysvětleno, byl oprávněn prvostupňové rozhodnutí doručovat tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal, tedy prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu, kterou si zmocněnec stěžovatele určil jako adresu pro doručování v centrální evidenci obyvatel.

[19] Polemikou stěžovatele vznesenou závěrem jeho kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť nejde o kasační námitku.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

pokračování

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. října 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu